

"lonely beaver"

Bevers zijn sociale dieren. Door samen te werken bouwen ze een dam met mogelijkheden voor bewoning. Alléén kan zo'n bever niet veel beginnen. Maar zoals je mensen hebt, die denken dat ze niemand nodig hebben, zo was daar ook Steven, een bever, die zich had afgezonderd van de rest. Hij vond al die drukte maar niets, al dat gespeel van jonge bevers om zich heen, de drukte van de bouwende bevers. Nee, hij had een oude eendenkooi gevonden en was daar ingetrokken. Vaak zat hij te simmen in de opening, maar als er een andere bever in de buurt kwam, maakte hij dat hij uit het zicht was.

Zo óók toen Karelkje, een jong bevertje langs zwom. Karelkje was de buurt aan het verkennen en zwom de eendenkooi voorbij, draaide om, zwom terug, kijkend of hij een glimp kon opvangen van "die rare", zoals Steven door de rest van de beverkolonie genoemd werd.

Maar Steven liet zich niet zien. Teleurgesteld zwom Karelkje verder. Omdat dit zijn eerste excursie alleen was en hij zich nog niet van alle gevaren bewust was, merkte hij te laat dat hij in de wortels van een boom, die langs het water stond, verstrikt raakte. Hij had zich natuurlijk wel los kunnen knagen, als hij niet zo in paniek was geraakt. Hij gilte het uit van angst, maar niemand van de kolonie hoorde hem. Alleen Steven, die hoorde het wanhopige gegil en hoe beversvreemd hij ook was, een bever in doodsnood kon ook hij niet negeren. Hij zwom naar het paniekerige bevertje toe, zei knorrig: 'Houd eens op met schreeuwen, dan haal ik je er uit!'

Karelkje snikte nog wat na en keek met grote ogen hoe Steven begon te knagen.

Hé, dat kan ik ook, dacht hij en begon mee te helpen. Zo was hij snel bevrijd.

Bij zijn thuiskomst vertelde hij wat hem was overkomen. Steven kreeg plotseling minder kans zich af te zonderen, want alle bevers wilden hem bedanken en eigenlijk vond hij dat wel leuk ook.

